

2009 m. kovo 24, antradienis

Geriausios patirties mainai

25. ragina Komisiją rengti ir koordinuoti geriausios patirties mainus regionuose bei sukurti viešą tinklavietę, kurioje šiuo tikslu būtų pateikta pagrindinė informacija apie projektus visomis Bendrijos kalbomis;

26. rekomenduoja Komisijai, išlaikant esamą administracinę sistemą, Regioninės politikos generaliniame direktorate sukurti atitinkamą centrą, kuris, siekdamas ilgalaikių, nuolatinių, patikimų ir sėkmingų geriausios patirties mainų sanglaudos politikos srityje bei bendradarbiaudamas su regionų tinklu, organizuotų geriausios patirties pavyzdžių vertinimą, rinkimą bei mainus ir būtų nuolatinis kontaktinis centras pasiūlos ir paklausos klausimais; kviečia Komisiją tarp visų savo tarnybų paskleisti šią geriausios patirties kultūrą;

27. esant šioms aplinkybėms siūlo išnagrinėti vertinimo mechanizmus ir atsižvelgti į išbandytus ir patikimus metodus, kurie jau buvo įgyvendinti; mano, kad reikėtų ypač pabrėžti bendradarbiavimą su vietos valdžios institucijų ir specialių agentūrų tinklu, kuris yra pagrindinis geriausios patirties vertinimo šaltinis;

28. primena, kad jei Europos Sąjunga teiks finansavimą ir gerąją patirtį, tuo pasinaudoti galės būtent nacionaliniai, regionų ir vietos atsakingieji asmenys; šiuo atžvilgiu džiaugiasi suradusi Erasmus programa išrinktiems vietos ir regionų atstovams;

29. rekomenduoja, kad Komisija naudotų Regionų komiteto turimas priemones, visų pirma Lisabonos strategijos stebėsenos platformą ir Subsidiarumo stebėsenos tinklą, siekiant keistis geriausia patirtimi tarp regionų ir valstybių narių, kad būtų galima atskirti ir kartu numatyti tikslus, vėliau – planavimo veiksmus, ir galiausiai imtis lyginamojo sanglaudos politikos rezultatų vertinimo;

*

* *

30. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai ir Komisijai.

Sanglaudos politikos papildymas kaimo plėtros priemonėmis ir suderinimas su jomis

P6_TA(2009)0157

2009 m. kovo 24 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl sanglaudos politikos papildymo kaimo plėtros priemonėmis ir suderinimo su jomis (2008/2100(INI))

(2010/C 117 E/08)

Europos Parlamentas,

— atsižvelgdamas į EB sutarties 158 ir 159 straipsnius,

— atsižvelgdamas į 2006 m. liepos 11 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1083/2006, nustatantį bendrąsias Europos regioninės plėtros fondo, Europos socialinio fondo ir Sanglaudos fondo ⁽¹⁾ nuostatas, ir ypač į jo 9 straipsnį,

⁽¹⁾ OL L 210, 2006 7 31, p. 25.

2009 m. kovo 24, antradienis

- atsižvelgdamas į 2005 m. rugsėjo 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1698/2005 dėl Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) paramos kaimo plėtrai ⁽¹⁾,
 - atsižvelgdamas į 2006 m. spalio 6 d. Tarybos sprendimą 2006/702/EB dėl Bendrijos sanglaudos politikos strateginių gairių ⁽²⁾,
 - atsižvelgdamas į 2006 m. vasario 20 d. Tarybos sprendimą 2006/144/EB dėl kaimo plėtros Bendrijos strateginių gairių (2007–2013 m. programavimo laikotarpis) ⁽³⁾,
 - atsižvelgdamas į Europos Sąjungos Teritorinę darbotvarkę ir pirmąją ES Teritorinės darbotvarkės įgyvendinimo veiksmų programą,
 - atsižvelgdamas į 2008 m. spalio 6 d. Komisijos Žaliąją knygą „Dėl teritorinės sanglaudos. Kaip teritorinę įvairovę paversti privalumu“ (COM(2008)0616),
 - atsižvelgdamas į Europos teritorinio planavimo stebėjimo tinklo tyrimą „Teritorijos virsmai, teritoriniai Europos scenarijai“,
 - atsižvelgdama į savo Darbo tvarkos taisyklių 45 straipsnį,
 - atsižvelgdamas į Regioninės plėtros komiteto pranešimą ir į Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto nuomonę (A6-0042/2009),
- A. kadangi Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacija (EBPO) yra nustaciusi kaimo vietovių apibrėžtį, į kurią įeina tokios ypatybės kaip mažas gyventojų tankis ir prieigos prie paslaugų trūkumas, ir kadangi šią apibrėžtį vartoja Komisija, nustatydamą ir apibrėždamą šių vietovių tikslus,
- B. kadangi Europos Sąjungos kaimo vietovės įvairiose valstybėse narėse labai skiriasi ir kai kuriose valstybėse narėse šiose vietovėse augo gyventojų skaičius ir ekonomika, o kitose valstybėse narėse jose paprastai susiduriama su gyventojų išsikėlimu į miesto teritorijas ar jų gyventojai ieško galimybių persikvalifikuoti, taip sukeliant didžiulius iššūkius kaimo vietovėms,
- C. kadangi kaimo vietovės sudaro maždaug 80 proc. ES teritorijos,
- D. kadangi poreikiai tarpinėse kaimo vietovėse, kurių ekonominė struktūra panaši į prie jų prisiliejusių miestų ekonominę struktūrą, skiriasi nuo poreikių grynai kaimo vietovėse, kurios yra atokios ir izoliuotos,
- E. kadangi vienas iš Sąjungos siekių yra skatinti ekonominę ir socialinę pažangą bei aukštą užimtumo lygį ir pasiekti, kad vystymasis būtų darnus ir tvarus,
- F. kadangi skatinant ekonomikos vystymąsi, užimtumo galimybes mieste ir kaimo vietovėse bei užtikrinus vienodas galimybes naudotis viešosiomis paslaugomis, galima padidinti ES ekonominę, socialinę ir teritorinę sanglaudą,
- G. kadangi dėl 2007–2013 m. struktūrinės politikos reformos buvo pakeista fondų struktūra ir iš jų skiriamos paramos paskirstymo principai, o taip pat sukurtas naujas bendrąja žemės ūkio politika (BŽŪP) susijęs ir nuo sanglaudos politikos atskirtas Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP),
- H. kadangi LEADER programos jau praityje parodė, kad kaimo plėtra gali būti sėkmingai skatinama naudojant regioninės politikos priemones,

⁽¹⁾ OL L 277, 2005 10 21, p. 1.

⁽²⁾ OL L 291, 2006 10 21, p. 11.

⁽³⁾ OL L 55, 2006 2 25, p. 20.

2009 m. kovo 24, antradienis

- I. kadangi užtikrinimas, kad EŽŪFKP lėšomis ir struktūrinių fonų lėšomis bendrai finansuojami veiksmai papildytų vieni kitus, yra būtina EŽŪFKP sėkmės užtikrinimo sąlyga, t. y. tinkamas įvairių fondų, ypač Europos regioninės plėtros fondo (ERPF), Sanglaudos fondo ir Europos socialinio fondo (ESF) paramos derinimas,
- J. kadangi sukūrus EŽŪFKP ir atskyrus kaimo plėtros lėšas nuo sanglaudos politikos ir platesnės regioninės plėtros perspektyvos kai kurie tikslai (pvz., aplinkos apsauga, transportas ir švietimas) gali arba pasikartoti, arba paprasčiausiai jų gali būti nepaisoma,
- K. kadangi nuolatinis lėšų perkėlimas tarp Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir EŽŪFKP lemia planavimo neužtikrintumą ūkininkams ir kaimo plėtros projektų iniciatoriams;
- L. kadangi dėl biudžeto apribojimų esama pavojaus, kad ERPF teikiamos lėšos galėtų būti daugiausiai naudojamos ekonomikos konkurencingumui didžiausiuose miestuose ar dinamiškiausiuose regionuose skatinti, kai tuo tarpu EŽŪFKP lėšos daugiausiai yra skirtos gerinti žemės ūkio, kuris ir toliau yra kaimo vietovių variklis, konkurencingumą, ir didžiausias dėmesys skiriamas remti ne žemės ūkio veiklą ir MVĮ vystymą kaimo vietovėse, todėl reikia gerinti koordinavimą siekiant užtikrinti, kad neliktų nepadengtų sričių,
- M. kadangi MVĮ, ypač smulkaus verslo ir amatų įmonės, atlieka svarbiausią vaidmenį išsaugant socialinę ir ekonominę veiklą kaimo vietovėse ir užtikrinant jų stabilumą,
- N. kadangi kaimo plėtros politikos tikslai neturi prieštarauti Lisabonos tikslams, jei ši plėtra remiasi atitinkamu konkurencingumo mechanizmu (su palyginti mažais kaštais susietas augantis pelningumas), ypač vietos maisto perdirbimo pramonėje ir plėtojant MVĮ ir infrastruktūrą bei paslaugas, pvz., turizmą, švietimą, ar aplinkos apsaugą,
- O. kadangi reikia pripažinti, kad žemės ūkio politiką ir kaimo plėtros politiką sieja natūralus ryšys ir jos papildo viena kitą,
1. mano, kad tradiciniai kaimo vietoves atskirti nuo miesto vietovių naudojami kriterijai (mažesnis gyventojų tankis ir urbanizacijos lygis) ne visada pateikia visą esamos padėties vaizdą; todėl mano, kad reikėtų apsvarstyti galimybę panaudoti papildomus kriterijus ir ragina Komisiją atlikti tyrimą ir šioje srityje pateikti konkrečius pasiūlymus;
 2. mano, kad atsižvelgiant į tai, kad įvairiose valstybėse narėse yra didelių kaimo vietovių skirtumų ir kadangi šios vietovės sudaro iki 80 proc. visos ES teritorijos, siekiant jų vystymosi būtina nustatyti ir įgyvendinti pritaikytą ir integruotą požiūrį, kurio tikslas – išlyginti skirtumus ir skatinti kaimo ir miesto vietovių ekonomikos dinamiką; pabrėžia būtinybę atitinkamai veiklai paskirti reikalingas lėšas;
 3. atsižvelgdamas į tai primena, kad visi ES regionai, įskaitant kaimo ir atokias vietoves, siekdami labiau nedidinti teritorinės nepalankiausioje padėtyje esančių vietovių atskirties, turi iš esmės naudotis tomis pačiomis plėtros galimybėmis;
 4. pabrėžia, kad daugelis kaimo vietovių plėtros galimybių, ypač jaunimui ir moterims, mažėja dėl sunkumų, kylančių norint naudotis viešosiomis paslaugomis, darbo vietų stokos ir vadinamosios amžiaus grupių piramidės;
 5. pabrėžia, kad kai kuriose vietovėse nėra kuo pakeisti tam tikras žemės ūkio gamybos formas, kurias daugeliu atveju reikia bet kokia kaina išlaikyti dėl aplinkos ir regionų politikos priežasčių, ypač atokiose ir kalnuotose ūkininkavimo vietovėse, paveiktose dykumėjimo;

2009 m. kovo 24, antradienis

6. primena, kad Geteborgo Europos Vadovų Taryba, kurios susitikimas vyko 2001 m. birželio 15 ir 16 d., išplėtė Lisabonos tikslus įtraukdama tvarumo ir sanglaudos sąvokas ir kad kaimo plėtros politikos tikslas yra būtent tvarus žemės ūkis, kaimo veiklos, kuri nepriskiriama žemės ūkiui, išlaikymas, vietos plėtros galimybių didinimas, aplinkos apsauga, darnus teritorijų tvarkymas ir MVĮ plėtra;
7. yra įsitikinęs, kad siekiant tinkamo kaimo plėtros politikos įgyvendinimo būtina atsižvelgiant į ilgalaikę tvarią kaimo plėtrą, taip pat būtina atsižvelgti į regionų gamtinius išteklius ir ypatybes, įskaitant kaimo paveldo apsaugą, geresnį panaudojimą ir valdymą, ir ryšių bei sąveikos vystymą su miestais;
8. taip pat pabrėžia, kad svarbu įvertinti alternatyvios ekonominės veiklos sritis ir šių sričių teikiamas galimybes įvairinti gyventojų profesinę veiklą;
9. mano, kad ateities kaimo problemoms spręsti reikia darnios kaimo plėtros politikos, kuri apimtų visus socialinius ir ekonominius subjektus, įskaitant mažas ir labai mažas gamybos ir paslaugų sektoriaus įmones atsižvelgiant į jų vaidmenį vykstant integruotai vietos plėtrai;
10. mano, kad naujųjų valstybių narių atveju vykdant kaimo plėtros politiką turi būti siekiama pagerinti žemės ūkio veiksmingumą ir sumažinti kaimo ir miesto ekonominio vystymosi atotrūkį, be kita ko, palaikant ne žemės ūkiui priskiriamą veiklą, ir šio tikslo galima būtų pasiekti naudojantis struktūriniais fondais;
11. džiaugiasi siekais, paskelbtais 2003 m. lapkričio mėn. Zalcburge vykusioje antrojoje Europos kaimo plėtros konferencijoje, tačiau apgailestauja, kad naujausioje finansinėje perspektyvoje buvo gerokai sumažintas finansavimas, skirtas antrajam BŽŪP ramsčiui, nes dėl to gali rasti prielaidų neveiksmingumui ir padidėti susiskaldymas tarp ūkininkų ir kitų kaimo vietovių gyventojų;
12. pabrėžia, kad, siekiant skatinti veiksmingiausią ir vaisingiausią visų prieinamų lėšų panaudojimą, būtina parengti nuoseklią ilgalaikę kaimo plėtros strategiją;
13. ragina valstybes nares ir regionines valdžios institucijas bendradarbiaujant su Komisija ir palaikant partnerystės ryšius su visomis kompetentingomis institucijomis ir piliečių visuomenei atstovaujančiais organais sukurti skaidrią ir ilgalaikę, tvarią nacionalinio ir regioninio lygio kaimo plėtros strategiją, kad būtų galima aiškiai nustatyti kaimo plėtros prioritetus ir tikslus bei užtikrinti paramos iš įvairių šaltinių pritaikymą, koordinavimą ir papildymą;
14. ragina Komisiją, valstybes nares ir regionines valdžios institucijas tiesiogiai įtraukti MVĮ, smulkiam verslui ir amatų įmonėms atstovaujančias organizacijas, kad būtų nustatyti šių įmonių prioritetai siekiant kuo geriau patenkinti tų įmonių poreikius ir lūkesčius;
15. pripažįsta, kad kaimo plėtros politika atlieka ypatingai svarbų vaidmenį nustatant ir sprendžiant specifines kaimo vietovių problemas ir mano, kad EŽŪFKP ir BŽŪP antrojo ramsčio įsteigimas yra bandymas laikytis lankstaus, strateginio, teminio ir integruoto požiūrio siekiant prisitaikyti prie įvairių situacijų ir ES kaimo vietovėms išskylančių problemų masto bei taip pat supaprastinti finansavimo procedūras ir užtikrinti, kad lėšos būtų skiriamos šioms vietovėms;
16. primena, kad valstybės narės buvo paragintos šiam programavimo laikotarpiui parengti du strateginius dokumentus: Nacionalinį strateginį planą kaimo plėtrai (EŽŪFKP) ir Nacionalinę strateginę pamatinę programą regioninei politikai (struktūriniai fondai); primena, kad valstybių narių buvo prašyta naudotis sąveika ir sukurti skirtingų fondų koordinavimo sistemas; tačiau apgailestauja, kad šiame procese daugiausia dėmesio buvo skiriama atskirti įvairius fondus ir programas, o ne kurti bendrą jų sąveiką;

2009 m. kovo 24, antradienis

17. mano, kad kaimo plėtros politikos veiksmingumo galima pasiekti tik jei pagal EŽŪFKP įgyvendinamos priemonės ir regioninės plėtros politika yra koordinuojamos ir viena kitą papildo, nes tik tokiu atveju išvengiama finansavimo dubliavimo ir susidarančių atotrūkių; susirūpinęs pažymi apie nepakankamą dabartinių programavimo laikotarpiu skirtingose valstybėse narėse šių veiksmų koordinavimą; todėl ragina Komisiją pateikti pasiūlymą dėl reformų, kurių tikslas – užtikrinti geresnę pagal sanglaudos politiką ir BŽŪP bendrai finansuojamų priemonių planavimo ir įgyvendinimo koordinavimą; pripažįsta, kad po 2013 m. reformuota BŽŪP ir ES struktūriniai fondai suteiks galimybę vėl įvertinti kaimo plėtros vystymosi ir žemės ūkio politikos bei sanglaudos politikų ryšius;

18. pripažįsta, kad pagrindinis kaimo plėtros politikos uždavinys – užtikrinti, kad kaimo gyventojai pasiliktų kaimuose bei užtikrinti kaimo vietovių gyventojams deramą gyvenimo lygį;

19. mano, kad tokią strategiją, kai kaimo plėtra atskiriama nuo sanglaudos politikos ir sukuriamas EŽŪFKP, reikia labai atidžiai stebėti siekiant įvertinti jos realią įtaką kaimo vietovių plėtrai; pažymi, kad naujoji sistema buvo pradėta taikyti 2007 m. ir dėl to dar per anksti daryti išvadas dėl šios Bendrijos politikos ateities;

20. pabrėžia, kad vienas iš kaimo plėtros politikos prioritetų – siūlyti priemones, kurios padėtų kaimo gyventojams neatsisakyti žemės ūkio veiklos ir kurios, *inter alia*, padėtų stiprinti ūkių konkurencingumą, ekologinių produktų ir, pavyzdžiui tradicinių aukštos kokybės maisto produktų ir gėrimų gamybą;

21. susidomėjęs pažymi, kad BŽŪP antrojo ramsčio (kaimo plėtros politika) 3 ir 4 kryptys (LEADER), kurioms skiriamos lėšos sudaro 15 proc. visų EŽŪFKP išlaidų, susiję su ne žemės ūkio veikla, kuri daugiausiai skirta kaimo ūkio šakų įvairinimui; mano, kad dėl savo pobūdžio priemonės, finansuojamos šioms kryptims skiriamomis lėšomis, panašios į kai kuriuos struktūrinių fondų finansuojamus veiksmus, todėl gali kilti pavojus, kad politikos dubliuosis;

22. tačiau pabrėžia, kad pirmiausia reikia atsižvelgti į žemės ūkyje dirbančių gyventojų perspektyvas, kurioms ir ateityje turi būti skiriamas didžiausias dėmesys taikant priemones pagal kaimo plėtros politiką;

23. pabrėžia, kad svarbu remti jaunus ūkininkus, kad jie pasiliktų kaime, net jei jų veikla nėra susijusi vien tik su žemės ūkio produkcijos gamyba, ir teikti jiems paskatas, kad jie plėtotų kitokią veiklą, pvz. kaimo turizmą, ir stiprinti kaime veikiančias MVĮ;

24. mano, kad pagrindinis kaimo plėtros politikos tikslas gali būti pasiektas tik jei šiai politikai bus skiriamas tinkamas lėšų kiekis, kuris būtų naudojamas pagal kaimo vietovėms nustatytus prioritetus, ir kad taikant moduliaciją surinktos lėšos visada turėtų būti perskirstomis aktyvioms žemės ūkio bendruomenėms;

25. mano, kad koordinuojant struktūrinę politiką ir kaimo plėtros priemones galima vykdyti projektus, turinčius didesnę Europos pridėtinę vertę; išvelgia tame galimybę ilgam sustiprinti kaimo vietoves, pvz., taikant infrastruktūros ir aplinkos pasaulos priemones;

26. ragina Komisiją pateikti tikslus duomenis ir prognozes dėl EŽŪFKP ir struktūrinių fondų naudojimo kaimo vietovėse ir apsvarstyti, ar galima kurti bendrą EŽŪFKP ir struktūrinių fondų sąveiką skiriant lėšas kaimo vietovėms;

27. ragina Komisiją apsvarstyti, ar regioninės politikos programos gali padėti ūkininkams gauti užtikrintas pajamas, pvz., vykdant veiklą aplinkos bei gamtos apsaugos ir kraštovaizdžio valdymo srityse;

28. pažymi, kad pagrindiniais sanglaudos politikos iššūkiais išlieka tvari plėtra, vienam gyventojui tenkančių pajamų lygis, prieinamumas, prieiga prie viešųjų paslaugų ir prekių ir kaimo gyventojų skaičiaus mažėjimas, ir kad ekonominės veiklos rėmimas kaimo bendruomenėse yra geriausias būdas šiems tikslams pasiekti;

2009 m. kovo 24, antradienis

29. ragina Komisiją ir valstybes nares vykdant ES politiką nuolat atsižvelgi į kaimo vietoves ir tinkamai remti žmogiškojo kapitalo vystymo projektus, ypač pabrėžiant nežemės ūkio srities verslininkų kaimo vietovėse persikvalifikavimo ir profesinio tobulėjimo perspektyvas ir ypatingai dėmesį skiriant jaunosios moterims, siekiant skatinti užimtumą ir darbo vietų kūrimą;

30. pabrėžia, kad plėtojant kaimo vietoves reikia skirti didesnę dėmesį ir paramą gamtos ir dirbamos žemės kraštovaizdžio išsaugojimui, ekologiniam turizmui, atsinaujinančios energijos gamybai bei naudojimui ir vietinėms iniciatyvoms, kaip antai kokybiškų vietos maisto produktų tiekimo programoms ir vietos ūkininkų prekybai;

31. pažymi MVĮ vaidmenį kaimo plėtrai ir jų indėlį į regioninę ir vietinę sanglaudą; ragina Komisiją, valstybes nares ir regionines ir vietos valdžios institucijas daugiau dėmesio skirti konkurencingumo stiprinimui, taip pat teikti pagalbą kitiems gamybos sektoriams ir skatinti verslo dvasią kaimo vietovėse, ypač panaikinant administracines, teisines ir planavimo kliūtis, ir suteikiant tinkamą IT infrastruktūrą bei skatinant pradėti naują verslą bei pasiūlyti daugiau paramos ne žemės ūkio veiklai, skatinant ekonominę įvairovę šiose vietovėse;

32. dar kartą atkreipia Tarybos, Komisijos, valstybių narių ir vietos valdžios institucijų dėmesį į didžiulius uždavinius, kurie iškyla dėl tikėtino keleto milijonų mažų įmonių išnykimo kaimo vietovėse, kuris padarys labai didelį poveikį užimtumui, taigi ir kaimo vietovių stabilumui; ragina imtis visų įmanomų priemonių visais lygmenimis, glaudžiai bendradarbiaujant su ekonominiais ir socialiniais partneriais;

33. pripažįsta, kad su kaimo plėtros politikos įgyvendinimu susiję sunkumai kyla dėl trikdžių tarp sektorių politikos ir sanglaudos politikos ir kiekvienai jų būdingos ekonominės ir socialinės plotmės, įvairių organizacinių kompetencijos paskirstymo modelių bei valstybių narių lygio veiksmų koordinacijos; todėl dar kartą pabrėžia būtinybę sukurti EŽŪFKP ir Struktūrinių ir Sanglaudos fondų sąveiką ir ragina Komisiją padėti nacionalinėms, regioninėms ir vietos valdžios institucijoms tinkamai suprasti šių finansinių priemonių suteikiamas galimybes; ragina valstybes nares užtikrinti, kad tarp valdymo institucijų vyktų dialogas, nes tai sukurtų sąveiką tarp įvairių fondų teikiamos pagalbos ir padidintų jų veiksmingumą;

34. mano, kad kaimo plėtros finansavimo reformai būtina, kad Komisija iš pradžių atliktų išsamius visų sektorių politikos sričių, darančių įtaką kaimo vietovėms, visų pirma BŽŪP ir regioninės politikos, sanglaudos požiūriu vertinimo tyrimus ir kad būtų nustatyti įvairūs geriausios patirties pavyzdžiai, tinkantys visai kaimo plėtros politikai;

35. ragina Tarybą sušaukti atitinkamų ministrų, atsakingų už žemės ūkį ir regioninę plėtrą bendrą neformalų susitikimą, kuriame būtų apsikeista nuomonėmis dėl geriausių kaimo plėtros ir sanglaudos politikos priemonių koordinavimo būdų, ir į šį renginį pakviesti ES konsultacines institucijas (Regionų komitetą, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetą) bei regioninių ir vietos valdžios institucijų atstovus;

36. prašo Komisijos iki 2011 m. atliekant BŽŪP būklės patikrą sukurti aukšto lygio darbo grupę, kuri teiktų pasiūlymus, kaip po 2013 m. užtikrinti kaimo ekonomikos ir visų kaimo vietovių gyventojų ateitį;

37. ragina Komisiją įdiegti arba sustiprinti tikrą valdymą arba partnerystės susitarimus visais lygmenimis, tiesiogiai dalyvaujant visiems veikėjams, įskaitant MVĮ ir smulkųjį verslą, taip pat ekonominius ir socialinius partnerius, siekiant nustatyti prioritetinius veiksmus, geriausiai pritaikytus kaimo vietovių plėtros poreikiams;

38. pažymi, kad kaimo plėtros procesą reikia derinti su priemiesčių interesais ir glaudžiai koordinuoti su miesto plėtros rėmimu ir pabrėžia, kad kaimo plėtros politikos ir miesto plėtros politikos sąveika nėra pakankama ir veiksminga;

2009 m. kovo 24, antradienis

39. pripažįsta, kai kaimo bendruomenės turi potencialo daryti teigiamą poveikį aplinkai išpareigodamos vykdyti aplinkai nekenkiančią veiklą ir vystydamos alternatyvius energijos šaltinius, pvz., biodegalus, ypač atsižvelgiant į keturis naujus uždavinius kaimo plėtros srityje, iškeltus atliekant BŽŪP būklės patikrą, tarp kurių yra biologinė įvairovė ir energija iš atsinaujinančių išteklių;
40. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai ir Komisijai.

Kova su moterų lyties organų žalojimu ES

P6_TA(2009)0161

2009 m. kovo 24 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl kovos su moterų lyties organų žalojimu ES (2008/2071(INI))

(2010/C 117 E/09)

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į 1948 m. priimtos Visuotinės žmogaus teisių deklaracijos 2, 3 ir 5 straipsnius,
- atsižvelgdamas į 1966 m. priimto Jungtinių Tautų tarptautinio pilietinių ir politinių teisių pakto 2, 3 ir 26 straipsnius,
- atsižvelgdamas į 1979 m. priimtos Konvencijos dėl moterų visų formų diskriminacijos panaikinimo 5 straipsnio a dalį,
- atsižvelgdamas į Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos 1989 m. lapkričio 20 d. priimtos Vaiko teisių konvencijos 2 straipsnio 1 dalį, 19 straipsnio 1 dalį, 24 straipsnio 3 dalį, 34 ir 39 straipsnius,
- atsižvelgdamas į 1989 m. priimtą Jungtinių Tautų konvenciją prieš kankinimą ir kitokį žiaurų, nežmonišką ar žeminantį elgesį arba baudimą,
- atsižvelgdamas į 1990 m. Afrikos vaiko teisių ir gerovės chartiją,
- atsižvelgdamas į Jungtinių Tautų Moterų diskriminacijos panaikinimo komiteto 1992 m. priimtos rekomendacijos Nr. 19 1 straipsnį, 2 straipsnio f dalį, 5 straipsnį, 10 straipsnio c dalį, 12 ir 16 straipsnius,
- atsižvelgdamas į 1993 m. birželio mėn. Pasaulinės konferencijos žmogaus teisių klausimais metu priimtas Vienos deklaraciją ir veiksmų programą,
- atsižvelgdamas į 1993 m. gruodžio mėn. priimtą Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos deklaraciją dėl smurto prieš moteris panaikinimo – pirmojo tarptautinio dokumento, skirto žmogaus teisėms ir susijusio vien tik su smurtu prieš moteris,
- atsižvelgdamas į 1994 m. rugsėjo 13 d. Kaire vykusios Jungtinių Tautų tarptautinės konferencijos gyventojų ir vystymosi klausimais metu priimtas deklaraciją ir veiksmų programą,